

ἜΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδ. φρ. 20—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχ. ὑπὸ 1 ταν. ἐκαστ. ἔτους καὶ εἰς ἑτήσιαι—Τιμὴ προσηφ. φύλλον λ. 30.—Γραφ. τῆς Διευθύνσεως: Ὁδ. Σταδίου, 6.

23 Μαΐου 1876

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

ἘΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΑΚΟΥ ΡΙΚΑΡΔΟΥ,

Ἡ

ἘΡΩΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ

Συνήχημα καὶ τέλος· ἰδίαι σελ. 305.

Ἡ'

Ὅτι νεότης καὶ εὐτυχία δὲν διαρκοῦν ἐπὶ πολὺ.

«Τὴν στιγμὴν ταύτην ἴσως νομίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι ἐν πλήρει εὐδαιμονίᾳ· ἡ εὐχαρίστησις μᾶς φαντασίας σου σοὶ φαίνεται πρᾶγμα ἀκίνδυνον. Ὁ ἥλιος ὅμως τῆς αὐγῆς δὲν διαρκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐνδύω ἡμπορεῖς, οἰκοδόμει διὰ τὸ γῆρας σου καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην. Τὸ κέρδος εἶναι καὶ διαβατικὸν καὶ ἀβέβαιον· τὸ ἔξοδον ὅμως, ἐν ὧσιν ζῶμεν, εἶναι βέβαιον καὶ σταθερόν. Εὐχολώτερον εἶναι τὰ κτίσθαι δύο ἐστίας, παρὰ τὰ θερμάνει μίαν, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος. Διὰ τοῦτο, καλῆτερα κοιμησοῦ χωρὶς δεῖπνον, παρὰ τὰ ἐξυπνήσει χρεωμένος. Κέρδαινε ὅτι ἡμπορεῖς, φύλαττε καλῶς ὅτι κερδαίνεις· ἰδοὺ ὁ φιλοσοφικὸς λόγος, ὅστις θὰ μεταβάλῃ τὸν μόλυβδόν σου εἰς χρυσόν. Αὐτὸν τὸν λίθον ὅταν ἀπολαύσης, δὲν θὰ παραπονῆσαι πλέον οὔτε διὰ τὰς δυσκολίας τοῦ καιροῦ, οὔτε διὰ τοὺς βαρεῖς φόρους.»

Θ'

Ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ ζητῶμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐλευθῶμεν τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἀκούωμεν τὰ μαθήματα τῆς πείρας, τὰς καλὰς συμβουλάς καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον.

«Αὐτὰ, φίλοι μου, μᾶς διδάσκει ἡ φρόνησις καὶ τὸ λογικόν. Μάθετε ὅμως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεσθε μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν σας, εἰς τὴν οἰκονομίαν σας, εἰς τὴν σύνεσίν σας, μολονότι καὶ τὰ τρία εἶναι πράγματα ἀξιόλογα· διότι, χωρὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, ὅλα αὐτὰ ἡμποροῦν νὰ ματαιωθῶσιν. Ζητεῖτε λοιπὸν ταπεινῶς ταύτην τὴν εὐλογίαν· μὴ ἦστε ἀσπλαγχνοὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς σας. Παρηγορεῖτέ τους, βοηθεῖτέ τους. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι δυστυχῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἰώβ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔγεινε πάλιν εὐτυχής.»

Λοιπὸν ἀς συμπεράνωμεν. Τῆς πείρας τὰ μαθήματα ἡμποροῦν νὰ πληρόνῳνται ἀκριβῶς,

ΤΟΜΟΣ Α'—1876.

καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀσυνέτους δὲν ὑπάρχουν ἀλλὰ. Καὶ μάστιχα δὲν ὠφελοῦνται καὶ πάντοτε· διότι ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ κἀνείς καλὴν συμβουλήν, ἀλλὰ καλὴν διαγωγὴν πῶς νὰ δώσῃ; Ὅπως καὶ ἀνῆλθαι, ἐνθυμηθῆτε ὅτι κἀνείς δὲν ἡμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον, ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν συμβουλεύσῃ. Καὶ πάλιν· Ἄρ δὲν θέλῃς ῥ' ἀκούσης τὸν ὀρθὸν λόγον, ἡ τιμωρία σὲ περιμένει, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος.»

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτελείωσε τὴν δμιλίαν τοῦ δ' μπάριπα Ἀβραάμ. Τὸν ἤκουσαν, τὸν ἐχειροκρότησαν, καὶ ἔπειτα ἔπραξαν τὰ ἐναντία, ὡς εἰς ἐξήρχοντο ἀπὸ διδασχὴν τῆς ἐκκλησίας. Ἐρχισεν ἡ δημοπρασία, καὶ ὅλοι ἔκαμαν τρελλὰς ἀγοράς.

Ἰδὼν ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος αὐτὸς εἶχεν ἀναγνώσει ἐπιμελῶς τὰ ἡμερολόγια μου, καὶ ὅτι εἶχε συναθροίσει ὅτι ἐγὼ διέσπειρα εἰς εἰκοσιπέντε ἔτη. Ἡ διηνεκής ἐπανάληψις τοῦ ὀνόματός μου πάντα ἄλλον ἤθελε τὸν κουράσει, ἀλλ' ἡ φιλαυτία μου ἐγαργαλίσθη θαυμασίως, μολονότι κατὰ ἄνω ἐγνώριζα ὅτι, ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν σοφίαν τὴν ὁποίαν μοὶ ἀπέδιδε, δὲν ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ οὔτε τὸ δεκατημέριον. Ὅλα τὰ γνωμικὰ ταῦτα τῆς κοινῆς φρονήσεως τὰ εἶχα σταχυολογήσει εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Μολαταῦτα, ἀπεφάσισα νὰ ὠφεληθῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἡχῶ τῆς διδασκαλίας μου. Εἶχα ἐλθεῖ μὲ ἀπόφασιν ν' ἀγοράσω ρούχον, διὰ νὰ κάμω νέον φόρεμα· καὶ ἐπέστρεψα πεπεισμένος ὅτι ἔπρεπε νὰ φορῶ τὸ παλαιόν μου φόρεμα ἀρκετὸν καιρὸν ἀκόμη.

Ἀναγνώστα, ἂν θέλῃς καὶ σὺ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον, τὸ κέρδος σου δὲν θὰ ἦναι ὀλιγώτερον τοῦ ἐδικοῦ μου.

Εἶμαι, καθὼς πάντοτε σὺς, καὶ εἰς τοὺς δρισμούς σου—ΡΙΚΑΡΔΟΣ ΣΩΝΔΕΡΣ.

Σ.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνήχημα ἰδίαι σελ. 306.

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ ζωϊκὴ θερμότης.

Ἐυρήκαμεν λοιπὸν τὸ μυστήριον τῆς ἀναπνοῆς· τὸ ὀξυγόνον συνδυάζεται ἐντὸς τοῦ σώ-

ματός μας με τὸ ὑδρογόνον καὶ με τὸν ἄν-
θρακα.

Πρὸς τί δὲ τοῦτο;

Διὰ νὰ γείνη πῦρ βέβαια, ἀφοῦ ἐκ τοῦ συν-
δυασμοῦ τούτου προέρχεται πάντοτε πῦρ.

Τοιοτοτρόπως λοιπὸν ἐντός μας παράγεται
πῦρ, καὶ δι' αὐτὸ, καθὼς ἐλέγομεν, εἶνε τὸ
σῶμά μας θερμὸν.

Τρέφομεν δὲ τὸ πῦρ αὐτὸ διὰ τῶν πραγ-
μάτων τὰ ὁποῖα τρώγομεν, δηλ. διὰ τοῦ ὑ-
δρογόνου καὶ τοῦ ἄνθρακος, ἅτινα εἰσέρχον-
ται ἐντός μας ὑπὸ τὴν μορφήν ἄρτου, ζυμοῦ,
ζυμαρικῶν, γλυκυσμάτων καὶ ὄλων τῶν ὠραίων
πραγμάτων τὰ ὁποῖα γνωρίζει νὰ κατασκευάζῃ
ὁ ἄνθρωπος με *σάκχαριν*, *πάρκος* καὶ *ἄλευρον*.
Εἰς ὅ,τι τρώγομεν ὑπάρχει ὑδρογόνον καὶ ἄν-
θραξ, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰ τρία αὐτὰ πράγματα,
καὶ εἰς τὸν οἶνον ἐπίσης.

— Εἶνε λοιπὸν καὶ ὁ οἶνος καύσιμος ὕλη;

Ἐννοεῖται. Ἐπειδὴ ὅμως περιέχει πολὺ νε-
ρὸν, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸν ἀνάψωμεν. Ἄλλ'
ἐάν τοῦ ἀφαιρέσωμεν ἐν μέρος αὐτοῦ τοῦ ὕδατος,
παράγομεν τὴν *ρακὴν*, ἣτις ἀνάπτει ἀρκετὰ
καλά' ἐάν δὲ καὶ ἀπὸ τὴν *ρακὴν* ἀφαιρέσωμεν
ἀκόμη ὕδωρ, παράγομεν τὸ *οἶνόπνευμα*, τὸ ὁ-
ποῖον ἀνάπτει ἀκόμη καλλίτερον, καθὼς γνω-
ρίζεις βέβαια, ἂν σοῦ ἔτυχε ποτὲ νὰ ἴδῃς
τὰς μικρὰς ἐκείνας μηχανὰς με τὰς ὁποίας
ψήνουν τὸν καφὸν ἐντός τῶν *δωματίων*.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι τὸ σῶμά μας εἶνε ἐν
εἶδος θερμάστρας, ἣτις καίει ἀδιακόπως, καὶ δὲν
σβύνει εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν μας
πνοήν. Ὅχι δὲ μόνον καίει ἀδιακόπως, ἀλλὰ
καὶ διατηρεῖ πάντοτε τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν,
ὅσην καύσιμον ὕλην καὶ ἂν τῆς δώσωμεν.
Θὰ ἀπορήσης βέβαια, ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ
σώματός μας δὲν ἀλλάζει ποτὲ, οὔτε κατὰ
χρόνον οὔτε κατὰ τόπους, ἐνῶ γνωρίζεις ἀπὸ
τὴν γεωγραφίαν σου ὅτι εἰς τὸν τόπον τῶν
Ἐσκιμῶων κάμνει τρομερὸν ψῦχος, εἰς τὴν
Σενεγάλην δὲ ἀνυπόφορον ζέστην, καὶ ἠξέουεις
κάλλιστα τι διαφορὰ ὑπάρχει ὡς πρὸς τὴν θερ-
μοκρασίαν μεταξὺ Ἰανουαρίου καὶ Ἰουλίου.

Μὴ βιάζεσαι ὅμως. Τὸ πρᾶγμα ἔχει μικρὰς
τινάς καὶ ἀσημάντους ἐξαιρέσεις, ἐν γένει ὅ-
μως εἶνε ἀληθὲς καθὼς σοῦ τὸ εἶπα, καὶ ὑ-
πάρχει πρόχειρον τὸ μέτρον, διὰ τοῦ ὁποίου
μετρεῖται ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος.

Τὸ μέτρον τοῦτο ὀνομάζεται *θερμόμετρον*.

Γνωρίζεις, βέβαια, ὅτι τὸν χειμῶνα, ὅταν κά-
μνη πολὺ ψῦχος, τὸ σῶμά σου συστέλλεται,
ἦτοι μαζεύεται καθὼς λέγει ὁ λαὸς, τὸ θέρος
δὲ με τὴν ζέστην διαστέλλεται, ἦτοι ἐκτείνεται
καὶ τεντώνεται. Αὐτὴν τὴν ιδιότητα τὴν ἔχουν
ὅλα τὰ σώματα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρὸ πάντων
ὁ ὑδράργυρος. Τὸ θερμόμετρον λοιπὸν σύγκριται
ἀπὸ μίαν μικρὰν σφαιραν, γεμάτην ὑδράργυρον,

καὶ ἀπὸ ἓνα ὑάλινον σωλῆνα πολὺ λεπτόν, ὅστις
συγκοινωνεῖ με τὴν σφαιραν, καὶ ἐντός τοῦ ὁ-
ποίου ὁ ὑδράργυρος δύναται νὰ ἀναβοκαταβαίη
ἐλευθέρως, νὰ διαστέλλεται δηλαδὴ καὶ νὰ συ-
στέλλεται ἀναλόγως τῆς θερμότητος.

Ἄν τώρα δοκιμάσης νὰ κρατήσης εἰς τὴν
μίαν σου χεῖρα ἐν κομμάτι πάγου καὶ νὰ βου-
τήσης τὸ ἄκρον τῆς ἄλλης ἐντός ὕδατος τὸ ὁ-
ποῖον βράζει, θὰ ἴδῃς ποῖαν μεγάλην διαφορὰν
θερμοκρασίας θέλεις ἀπαντήσει. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν
διαφορὰν κατώρθωσαν νὰ τὴν μετρήσουν διὰ τοῦ
θερμομέτρου με μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ εὐκολί-
αν. Ἰδοῦ δὲ πῶς.

Περίξ τῆς σφαιρας τοῦ θερμομέτρου βάζουν
τριμμένον πάγον, καὶ ἐνῶ αὐτὸς μὲν λυώνει ὁ
δὲ ὑδράργυρος ἐντός τοῦ θερμομέτρου κατα-
βαίνει, σημειοῦν ἐν μηδενικὸν εἰς τὸ μέρος
ὅπου σταματᾷ ὁ ὑδράργυρος καὶ δὲν κατα-
βαίνει πλέον. Ἐπειτα βουτοῦν τὸ θερμόμε-
τρον εἰς βραστὸν νερόν. Ὁ ὑδράργυρος ἀναβαί-
νει τότε, ἀναβαίνει, καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ.
Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ κάμνουν ἐν ἄλλο σημείον, καὶ
τὸ μεταξὺ τῶν δύο σημείων διάστημα τὸ διαι-
ροῦν εἰς ἑκατὸν ἴσα διαστήματα, τούτέστιν εἰς
ἑκατὸν βαθμούς. Ἄν ὅμως τὸ θερμόμετρον ἐκ-
τεθῇ εἰς ψῦχος μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ψῦχος τοῦ
ἀναλελυμένου πάγου, ὁ ὑδράργυρος θὰ καταβῇ
ὑποκάτω τοῦ μηδενικοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ βαθ-
μολογία ἐξακολουθεῖ ἐπίσης καὶ ὑποκάτω τοῦ
μηδενικοῦ.

Δι' αὐτοῦ λοιπὸν τοῦ ὄργανου ἐμετρήθη καὶ ἡ
θερμοκρασία τοῦ σώματος. Βάλε τὴν σφαιραν
τοῦ θερμομέτρου ἐντός τοῦ στόματός σου, καὶ
θὰ ἴδῃς ὅτι ὁ ὑδράργυρος θὰ ἀναβῇ, θὰ ἀναβῇ,
καὶ θὰ σταματήσῃ εἰς τὸν βαθμὸν 37 ἢ τὸ πολὺ
38. Ἄν τὸν βάλης εἰς τὸ στόμα τοῦ πάππου σου
θὰ σταματήσῃ ἴσως εἰς τὸν βαθμὸν 36, ἀλλ' ὄχι
κατωτέρω. Μεταξὺ τοῦ βαθμοῦ 36 καὶ 38 εἶνε
ὅλη ἡ διαφορὰ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα. Ὅλον
δὲ τὸν κόσμον ἂν περιέλθῃς, δὲν θὰ εὕρῃς ἄνθρω-
πον, ὅστις νὰ ἔχῃ θερμοκρασίαν ὀλιγωτέραν
τῶν 36 βαθμῶν ἢ ἀνωτέραν τῶν 38.

Ἐννοεῖς τώρα, ὅτι πολὺ φυσικῶς εἴμεθα θερ-
μοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἐντός μας πῦρ, καὶ τὸ τρέφο-
μεν ἀδιακόπως διὰ τοῦ φαγητοῦ. Δι' αὐτὸ δὲ τὸν
χειμῶνα τρώγομεν περισσότερον παρὰ τὸ κα-
λοκαῖρι, καὶ ἔχομεν περισσοτέραν ὄρεξιν—διό-
τι ἔχομεν ἀνάγκην καὶ περισσοτέρας θερμότη-
τος—, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπίσης οἱ
ἄνθρωποι τῶν θερμῶν κλιμάτων τρώγουσι πολὺ
ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν ψυχρῶν
τόπων.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ὅσον πολὺ καὶ
ἂν φάγωμεν, ὅσην δηλαδὴ καύσιμον ὕλην καὶ
ἂν δώσωμεν εἰς τὸ αἷμά μας, ἡ θερμότης τοῦ
σώματός μας δὲν αὐξάνει. Ἡ θερμάστρα μας,
βλέπεις, εἶνε νοημονεσττέρα ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ καίει

τόσον μόνον ὑδρογόνον καὶ ἄνθρακα, ὅσον τῆς χρειάζεται.

—Τί γίνεται τὸ ἐπίλοιπον; ἢ μ' ἐρωτήσης βέβαια.

Τὸ ἐπίλοιπον, κυρία μου, σαφώνεται ἀπὸ τὸ αἷμα, καὶ ἐναποτίθεται εἰς τὸ ἥπαρ, τὸ ὁποῖον τὸ μεταχειρίζεται διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς χολῆς. Ὅσον λοιπὸν ὑδρογόνον καὶ ὅσον ἄνθραξ περισσεύουν ἄχρηστα εἰς τὸ αἷμα, γίνονται χολή. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ μεγάλοι φαρμάδες, οἵτινες δίδουν περισσώτερον ὑδρογόνον καὶ ἄνθρακα εἰς τὴν θερμάστραν τῶν, παρ' ὅσον χρειάζεται, κουράζουν παραπολὺ τὸ ἥπαρ τῶν, καὶ ἀποκτοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἥπατικά νοσήματα.

Τὸ αἷμα ὅμως ἔχει καὶ ἄλλο μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαλλάττεται ἀπὸ τὸ περισσεῦον ὑδρογόνον καὶ τὸν περισσεύοντα ἄνθρακα. Ἀποταμιεύει τὸ περισσεύμα, καθὼς ἀποταμιεύουν οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι τὰ περισσεύματά των διὰ τὰς μελλούσας ἐνδεχομένας ἀνάγκας των. Τὸ ἀποταμιεύμα δὲ αὐτὸ εἶνε τὸ πάχος μας. Ὅτι δὲ τὸ πάχος αὐτὸ, ἦτοι τὸ ἄλειμμα ἢ ξύγγι τῶν ζώων, καθὼς λέγει ὁ λαὸς, εἶνε ἀποταμιεύμα ἄνθρακος καὶ ὑδρογόνου, δηλαδὴ καύσιμος ὕλη κατ' ἐξοχήν, ἀρκεῖ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξῃ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλειμμα αὐτὸ κατασκευάζονται κηρία, τὰ ὁποῖα καίουν λαμπρότατα.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἡ θαυμασία αὐτὴ θερμάστρα, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐντὸς μας, καίει τόσον μόνον καύσιμον ὕλην, ὅση τῆς χρειάζεται. Πρέπει ὅμως νὰ μάθης τώρα, ὅτι εἶνε σπουδαιότατον πρᾶγμα τὸ νὰ ἔχη ἡ θερμάστρα μας αὐτὴ ἀρκετὴν πάντοτε καύσιμον ὕλην, καὶ ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶνε μόνον ζήτημα φύχους ἢ θερμότητος διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου.

Περὶ τούτου τὴν ἄλλην ἐβδομάδα.

^{Ἐπιτα συνέχεια.}

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδί σελ. 307.

Θ'

Διὰ τριῶν ὁδῶν προχωροῦμεν πρὸς τὴν ἀρκτικήν λεκάνην. Ἀρκτικῶς μὲν τῆς Εὐρώπης διὰ τῶν θαλασσῶν τοῦ Σπίτζβεργ, δυτικῶς δὲ διὰ τῶν τοῦ Γρόενλανδ, διὰ τοῦ πορθμοῦ Σμιθ καὶ διὰ τῆς θαλάσσης Βαφρὲν καὶ μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας διὰ τοῦ πορθμοῦ Βέχριν. Ἐνῶ δὲ οἱ αὐστριακοὶ προέβαινον διὰ τῆς πρώτης, αἱ δύο ἄλλαι ἐξηρυνῶντο ἐπίσης. Ἡ διὰ τοῦ πορθμοῦ Βέχριν, ἦτοι ἡ τοῦ Γουστάβου Λαμβέρ ἐξητάζετο ὑπὸ τοῦ φίλου ἅμα δὲ καὶ συντρόφου καὶ διαδόχου του κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ σχεδίου, τοῦ Ὀκταβίου Παβί, ὃν τινα

σφαῖρα πρῶσσι κὴ ἐπλήρωσεν εἰς Buzenval, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν πρὸ πολλοῦ παρασκευασθεῖσαν καὶ διευκολυνθεῖσαν δι' ἐπιχορηγήσεως ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων δοθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Ὁ Ὀκταβίος Παβί, ἀνὴρ ἔχων ἱκανότητα καὶ ἀξίαν, ἐξηκολούθησε τὸ σχέδιον ἀλλὰ τροπολογήσας αὐτό. Ἐτήρησε μὲν τὸ μέρος τῆς ἀναχωρήσεως, ἀλλὰ ἐξελέξατο ἄλλα μέσα ἐνεργείας, παράδειγμα ἔχων τὴν πείραν τοῦ πλοίαρχου Wrangel. Ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ βαρὺ πλοῖον τὸ ναυπηγηθὲν ὑπὸ Γουστάβου Λαμβέρ, ἐπενόησε σύστημα σχεδίας ἐπιτηδειᾶς νὰ ἐξολισθαίνῃ ἐπὶ τοῦ πάγου ἅμα δὲ καὶ νὰ πλέῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατεσκεύασεν αὐτὴν εἰς Πετροπαυλόσκυ ἐν τῇ Ἀλάσκᾳ καὶ ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀκρωτήριον Γιακάν ἀπέναντι τῆς γῆς Wrangel διὰ τε ζηρᾶς πρὸς τὴν Σιβηρικὴν ἄκραν καὶ διὰ θαλάσσης τρεπόμενος περὶ τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον. Ἐνταῦθα ἔμελλε νὰ συνέλθωσιν οἱ συνοδοιπόροι καὶ νὰ ἐτοιμασθῶσι.

Τὸ πλήρωμα δὲ θὰ συνέκειτο ἐκ τριῶν Καμψκλάδων καὶ πέντε ναυτῶν συνειθισμένων εἰς τοὺς ἀρκτικούς διάπλους. Καθὼς δὲ ὁ Γουστάβος Λαμβέρ καὶ ὁ διδάκτωρ Πέττερσεν, οὗτω καὶ ὁ Ὀκταβίος Παβί νομίζει τὸ πολικὸν κέντρον περιεζωσμένον ὑπὸ θαλάσσης ἀνοικτῆς, περιεζωσμένης καὶ αὐτῆς ὑπὸ πολικῶν πάγων· ἡ δυσκολία δὲ συνίστατο μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν διάβασιν τοῦ φραγμοῦ τούτου τῶν πάγων. Ἄλλ' ἵνα ἐπιτύχῃ, ἔπρεπε νὰ ἔχη μεθ' ἑαυτοῦ ἑκατὸν ταράνδους διὰ δύο σκοπούς· πρῶτον μὲν ἵνα ἔλκωσι καὶ δευτέρον ἵνα χρησιμεύσωσι πρὸς τροφήν· πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ πεντήκοντα κύνας. Τὸν Μάιον τοῦ 1872 ὑπέβαλε τὸ σύστημα καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκείθεν δὲ ἀνεχώρησεν ἐπὶ τοῦ πλοίου Γιοκοάμα ἵνα υπάγῃ εἰς Πετροπαυλόσκυ, ὅπου ἔμελλον νὰ γίνωσιν αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι. Ἐκτότε οὐδεμίαν εἶδησιν ἔχομεν, οὔτε αὐτοῦ, οὔτε τῆς συνοδίας, ἧτις ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ πορθμοῦ Σμιθ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἡ ὁδὸς τῆς θαλάσσης Βαφρὲν ἐξηρυνήθη ὑπὸ συνοδίας Ἀμερικανῶν, κυβερνωμένης ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Χῶλ, ἧτις, ὀλιγώτερον εὐτυχῆς τῆς Γερμανίας καὶ τῆς τοῦ Τέρετωφ, ἐγένετο γνωστὴ ἕνεκα τῆς μεγίστης αὐτῆς συμφορᾶς.

Ὁ Χῶλ, χαράκτες ὧν ἐν τῇ πόλει Κιγκιννάτη, ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταφλεγόμενον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ πλεύσῃ πρὸς ἀρκτον, καθὼς ἀνεγίνωσκε τὴν διήγησιν τῆς ἐκδρομῆς τοῦ Γρίνβελ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Φραγκλίνου. Δέκα ἔτη ἔμελέτα τὰ περὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων καθὼς καὶ τὰ περὶ τῶν μέσων τῆς ἐκεῖ μεταβάσεως· εἶτα μαθὼν τὴν ἀποδημίαν τοῦ Μὰκ Κλίντοχ, ἀπεφάσισε νὰ υπάγῃ κατόπιν αὐτῆς. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐπιβὰς εἰς πλοῖον φαλαινοθηρῶν, ἀπέβη εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ πορθμοῦ Δαυῆς μετ' ἑμίαν